

»αὐτὴν πρὸς ἐξοικονόμησιν τῆς τροφῆς τῶν τέκνων σου.»

Ὁ Χάνος ταῦτα ἀκούσας, καίτοι τραχὺς, συνεκινήθη ὁμως ἐκ τοῦ τρόπου τοῦ μεγάλοφρονος καὶ ἀμνησικακοῦ Ἑρρίκου, καὶ τείνας τὴν χεῖρα εἰς τὸν εὐεργέτην του, τὸν εὐχαρίστησεν ἀπὸ καρδίας καὶ ἔκτοτε ἤρχισε ν' ἀγαπᾶ καὶ νὰ σέβηται αὐτόν.

Τὴν ἠθικὴν ταύτην διήγησιν θέτομεν ὑπ' ὄψιν τῶν μικρῶν ἀναγνώστων τῆς Ἑφημερίδος τῶν Παιδῶν ἐλπίζοντες, ὅτι θέλουσι μιμηθῆ τὸν ἀγαθὸν Ἑρρίκον βλέποντες πῶς ἡ ὑπομονὴ καὶ ἀμνησικακία του ἔσβυσε τὴν κάμινον τοῦ φθόνου, ἥτις ἔκαεν εἰς τὴν καρδίαν τοῦ Χάνου, καὶ ἀντ' αὐτοῦ εἰσήγαγεν ἀγάπην καὶ σέβας πρὸς αὐτόν, ἐπιμέλειαν εἰς τὸ ἔργον καὶ μεταβολὴν τοῦ κακοῦ εἰς ἀγαθὸν πολιτήν.

Η ΜΙΚΡΑ ΚΟΡΗ

ΠΡΟΣΕΥΧΟΜΕΝΗ ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΤΗΣ.

Θέλω σὰς διηγῆσθαι, μικροί μου ἀναγνώσται, περὶ μιᾶς μικρᾶς κόρης, ἥτις προσήχετο μετ' ἑνὸς ἀδελφοῦ ἀπὸ ἄλλων παιδιῶν καὶ ὁ Θεὸς εὐηρεστήθη, φαίνεται, νὰ εἰσακούσῃ τὴν προσευχὴν της. Ὁ πατὴρ της ἦτο κακὸς ἄνθρωπος καὶ δσάκις εὗρισκεν αὐτὴν προσευχομένην κατὰ τὴν συνήθειάν της ὠργίζετο καὶ τῇ ἔλεγεν, ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ προσεύχεται καὶ ὅτι, ἐὰν ἤθελε κάμει τοῦτο πάλιν, ἤθελε τὴν ξυλίσει. Τὸ πτωχὸν ἀλλὰ καλὸν παιδίον τί ἔπρεπε νὰ κάμῃ; Τὰ παιδιὰ ὀφείλουσι νὰ ὑπακούωσιν εἰς τοὺς γονεῖς των, ἀλλ' ὁ Θεὸς εἶναι μεγαλειότερος ὅλων καὶ αὐτὸς διατάττει πάντας νὰ προσεύχωνται. Ὅθεν θέλω σὰς εἶπει τί ἔκαμεν ἡ μικρὰ αὕτη κόρη· ἐπῆγε μίαν ἡμέραν ἐντὸς τοῦ κήπου των, ὑποθέτω, καθ' ἣν ὥραν ἔδυνεν ὁ ἥλιος, ὁ δὲ καιρὸς οὗτος εἶναι ὁ κάλλιστος πρὶν πορευθῆ τις εἰς τὴν κλίνην. Ἐπῆγε δὲ μετ' ἑαυτὴν νὰ προσευχηθῇ ἐκεῖ καὶ κλίνας κατὰ γῆς τὰ γόνατα προσήχετο χαμηλῇ τῇ φωνῇ, ἔπειτα μετ' ἑαυτὴν δυνατωτέραν καὶ τέλος ἐκ συγκινήσεως μετ' ἀκομῆς ζωηροτέραν φωνήν· ἀλλὰ κατὰ ταύτην τὴν ὥραν ἔλθων ὁ πατὴρ αὐτῆς εἰς τὴν οἰκίαν ἤκουσε τὴν φωνὴν της προσευχομένης καὶ ὀργισθεὶς ἔλαβε μίαν ῥάβδον διὰ νὰ ξυλίσῃ αὐτήν, ἀλλ' εἰσελθὼν ἡσύχως εἰς τὸν κήπον ἐστάθη νὰ ἀκροασθῇ τί ἡ κόρη ἔλεγεν εἰς τὴν προσευχὴν της, καὶ εὐτυχῶς κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἐκείνην προσευ-

χομένη ὑπὲρ αὐτοῦ ἔλεγε πρὸς τὸν Θεὸν ταῦτα, «ὦ Κύριε εὐλόγησον τὸν ἀγαπητόν μου, τὸν προσφιλέ μου πατέρα!» Οἱ λόγοι οὗτοι ἔκαμον ἐντύπωσιν ὄχι μόνον εἰς τὰ ὦτα, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν καρδίαν τοῦ πατρὸς, ὅστις πάραυτα ῥίψας κατὰ γῆς τὴν ῥάβδον ἔτρεξε πρὸς τὸ καλὸν κοράσιόν του, τὸ ἔλαβεν εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν του μετ' αὐτοῦ· γονυπετήσας δ' ἤρχισε μόνος νὰ προσεύχεται λέγων, «ὦ Κύριε, λάβε οἶκτον εἰς ἐμὲ τὸν πονηρὸν καὶ διστραμμένον πατέρα!» Τινὲς τῶν γονέων ὀδηγοῦσι τὰ τέκνα των πρὸς τὸν οὐρανὸν λέγοντες, «Ἰδοὺ ἐγὼ, Κύριε, καὶ τὰ παιδιὰ, »τὰ ὅποια Σὺ μοι ἔδωκας,» ἀλλὰ πόσον ὠρεῖται θέαμα εἶναι τοῦτο! παιδίον νὰ ὀδηγῇ τὸν πατέρα εἰς τὸν οὐρανὸν λέγον, «Ἰδοὺ ἐγὼ, Κύριε, καὶ ὁ ἀγαπητός μου πατήρ, τὸν ὅποιον Σὺ μοι ἔδωκας!» Μικρά μου παιδιὰ, ἐὰν οἱ γονεῖς σὰς πορεύωνται πρὸς τὸν οὐρανὸν πρέπει καὶ σεῖς νὰ τοὺς ἀκολουθῆτε εἰς τὸν εὐδαίμονα ἐκεῖνον κόσμον· ἀλλ' ἐὰν οἱ γονεῖς σὰς δὲν θέλουσι νὰ σὰς ὀδηγήσωσι πρὸς τὸν οὐρανὸν, σεῖς πρέπει νὰ προσπαθῆτε νὰ ὀδηγήσητε τοὺς γονεῖς σὰς ἐκεῖ, μιμούμενοι τὴν διαγωγὴν τῆς κόρης, περὶ τῆς ὁποίας ἐγένετο ἐνταῦθα λόγος.

ΤΟ ΩΡΟΛΟΓΙΟΝ ΚΑΙ ἡ ΘΕΚΗ ΤΟΥ.

Εὐσεβὴς τις ἄνθρωπος εἶπέ ποτε εἰς μικρὸν παιδίον, Παρατήρησε τὸ ὠρολόγιον τοῦτο, τὸ ὅποιον συνεχῶς δουλεύει, δὲν κάμνει τί, τί; ἀφ' οὗ δὲ τὸ παιδίον τὸ παρατήρησε, καὶ τὸ ἠκροάσθη, ὁ κύριος ἐκεῖνος ἀφῆρεσε τὴν θήκην ἀπ' αὐτοῦ καὶ τὴν ἔκρυψε, τὸ δὲ παιδίον μετ' ἑαυτοῦ παρατήρησεν, ὅτι τὸ ὠρολόγιον ἐξηκολούθει ἀκόμῃ νὰ δουλεύῃ καὶ νὰ κάμνῃ τί, ὅπως καὶ πρότερον, ὅτε ἦτο εἰς τὴν θήκην. Τότε ὁ εὐσεβὴς ἀνὴρ εἶπεν εἰς τὸ παιδίον ὅτι καθ' ὅμοιον τρόπον καὶ ἡ ψυχὴ σκέπτεται καὶ ἐνεργεῖ καὶ ἐν ὧσιν εἶναι ἐντὸς τῆς θήκης — τοῦ σώματος, — καὶ ἀφοῦ ἐξέλθῃ ἀπ' αὐτοῦ. Ὅταν τις ἀποθάνῃ, τὸ σῶμά του μόνον ἀποθνήσκει καὶ βάλλεται ἐντὸς τοῦ τάφου, ἡ ψυχὴ του ὁμως δὲν ἀποθνήσκει ἀλλὰ πάντοτε ζῇ. «Τώρα παιδί μου, εἶπεν, ἄς βάλωμεν πάλιν τὸ ὠρολόγιον ἐντὸς τῆς θήκης του, δὲν ἐξακολουθεῖ νὰ κάμνῃ τί, τί, ὥς ἔκαμνε καὶ ἐκτὸς τῆς θήκης του; Τὸ αὐτὸ θὰ συμβῇ ποτε καὶ μετ' ἡμῶν καὶ τὸ σῶμα μετὰ τὸν θάνατον θέλουσι συνέλθει πάλιν ὁμοῦ. Ταχέως ἡ ἀργὰ ὁ Ἀρχάγγελος θέλει σαλπίζει μετ' ἡμῶν.